

računskem odseku, da se klanja načelu, v domovini naj se vsakdo zasljuje v materinem jeziku in tudi rešitev naj dobiva v svojem jeziku. To je povsem pravo. To zahteva tudi jezikovna naredba od 18. aprila 1882, ali to je ravno zlo, da se sodni uradniki ne držé tega in da kršijo to načelo. In med te kršilce spada tudi njegova ekscelenca, g. minister za pravosodje, kakor predsednik višjemu deželnemu sodišču v Gradcu, kajti toliko pod njegovim prednikom vitezem Waserjem, kakor tudi pod njim in tudi sedaj se slovenske tožbe, prihajajoče na višje deželno sodišče potom rekurza, nikdar ne rešujejo slovenski, ampak vsikdar nemški, torej ni res, da pri nas dobiva vsakdo tudi rešitev v svojem materinem jeziku.

Še eno. Mi imamo porotni sodišči v Celju in v Celovcu, v katerih obsežju biva, kakor sem že rekel, kakih pol milijona Slovencev. Na teh porotnih sodiščih se do danes še nikdar ni prečitela slovenska tožba, nikdar se ni podalo slovensko podučenje obtožencu, nikdar se še ni sestavil slovenski zapisnik, nikdar se še ni izdala slovenska razsodba. Tu treba, gospoda moja, reči nastopno: Ali so ta pol milijona Slovencev tako izredno dobri in rajski nedolžni, da državnemu pravdniku nikdar ni treba kakega Slovenca postaviti pred sodišče in vsi navihanci, tatovi, sleparji, ubijalci in morilci so nemške narodnosti, ali pa ni res, kar je trdil njegova ekscelenca v proračunskem odseku, da on jako sili na to, da se izvršujejo jezikovne naredbe.

To je ravno teorija in praksa pri njegovi ekscelenci. Teorija je lepa, ista ugaja tudi meni, ne tako njegova praksa. Njegove besede in njegova dejanja so v nasprotju med seboj. Kako naj si tolmačimo to? Jaz sem si tolmačil to po njegovem razmerju do nemško-liberalne stranke. Mi Slovenci poznamo njegovo ekscelenco že dolgo, toda le ne kakor prijatelja, ampak kakor nasprotnika, in sicer iz deželne zbornice v Gradcu, kjer je poleg gospodov Waserja in Stremayra pomagal pobijati tudi najmanjšo slovensko narodno zahtevo. Tudi na novem mestu je njegova ekscelenca ostal zvest do današnjega dne sebi in svoji stranki. (Konec prih.)

Cerkvene zadeve.

Ljubljeneč Božičev.

(Po Hattlerju.)

(Konec.)

Francišek je stavil pri tej ljubezni polni skrbi za reveže svoje zaupanje veliko bolj na vsegamogočnost Jezuščka, kakor na dobrohotnost ljudij. Zato ga tudi on nikdar ni zapustil. Tako se je zgodilo nekaj, da se je Božič približeval in dobri Francišek še ničesar ni imel za svoje reveže. V tej zadregi je pokleknil pred božje dete in rekel: »Naš praznik, ko bom moral tvoje ljubljence pogostiti, se bliža. Tvoj brat Francišek pa sedaj še niti vinarja nima in nihče mu nič ne prinese. Ali si pozabil na-me?« Kmalu na to je nekdo potrkal na vrata bolnišnice in je vprašal po Francišku, in ko ga je našel, dal mu je polno vrečo denarja, zahtevajoč, da naj s tem pripravi revežem gostijo. Poln veselja položil je Francišek denar pred dete in se mu je iz srca zahvalil in povabil tudi druge strežnike, da naj mu pomagajo se zahvaliti.

Drugikrat je hotel zopet pripraviti gostijo. Šel je torej in kupil pri nekem kmetu pitanega vola, mu ga plačal s tem naročilom, da mu vola štiri dni pred praznikom v mesto prižene. Francišek, poln priprostosti, ni vprašal, kako je kmetu ime, tudi ni zahteval potrdila, da mu je plačal. Kmet pa ni bil pošten in si je mislil

vola pridržati. Med tem se je približal božični praznik. Strežniki v bolnišnici so priganjali brata Franciška, da naj oskrbi vola. Odgovori jim: »Vol je že kupljen in plačan, kmet ga bo že prignal.« Kmet ga sicer ni prignal, pa Bog je pomagal bratu Francišku. Ko so ravno razkosavali meso drugih živalij, pridrtil jim je naenkrat lep debel vol nasproti. Precej je zaklical Francišek: »To je tisti vol, katerega sem jaz plačal. Le primite in zakoljite ga!« Nekaj časa pozneje prihiti ves poten in prestrašen kmet ter povsod povprašuje, če niso nikjer videli njegovega vola. Šel je namreč zjutraj z njim na polje, tam se mu je s silo odtrgal in mu ušel. Prišel je kmet tudi v bolnišnico in tam je zvedel, kaj se je zgodilo. Pripoznal je tedaj, kako se je pregrešil. Prosil je brata Franciška odpuščanja. Ta mu je odpustil in ga peljal k Jezuščku, da bi si sprositi tudi od njega odpuščanje za svojo nepoštenost.

Ker je Francišek na tak način Jezuščku vsako leto na božični praznik napravljaval toliko veselje, da je tako lepo preskrbel za njegove uboge brate na zemlji, napravil mu je Jezušček na ravno tisti dan največje veselje. Vzel ga je k sebi v nebesa. Na sveti večer prejel je sv. zakramente za umirajoče. Na sveti dan so mu pripeljali k postelji 12 revežev in so mu dali 12 vinarjev, da naj jih razdeli med nje. To je umirajočega služabnika božjega tako veselilo, da je še enkrat eno svojih pesmi Jezuščku v čast zapel in je večer ob osmih mirno in veselo umrl.

Mili darovi za družbo vednega češčenja:

Pilštanj 25 fl., Šmiklavž 3 fl., Ljubno 10 fl., Sv. Štefan pri Celju 12 fl. 60 kr., Sv. Lovrenc nad Mariborom 8 fl., Luče 2 fl. 50 kr., Slov. Gradec 3 fl., Sv. Lenart nad Laškimi 3 fl. 27 kr., Rogatec 3 fl. 47 kr., Podgorje 5 fl., Brežice 10 fl. 40 kr.

Gospodarske stvari.

Nekaj o kupčiji živine.

(Konec.)

Kupna cena se mora razločno imenovati in v gotovem denarju plačati. Kupec je dolžen živinčce brž ali v dogovorjenem času prevzeti in plačati. Prodaje na »porgo« postava ne pozna in v takih slučajih je dobro, da sta dve priči ali pa napraviš pismeno pogodbo, kdaj se bo plačalo. Tudi vse postranske določbe se morajo v pričo priči in glavne pogodbe skleniti. Čas, kdaj se bo kupljena živina prevzela, se mora določiti, vendar kupec ne zgubi pravice do živali, če bi tudi are ne bil dal in bi tudi pozneje po kupljeno živino prišel; kajti prodajalec ne sme prodane živali dalje prodajati in sme le za brezškodno stojnino zahtevati.

Občna je navada, da se pri kupčiji ali menjanju da »ara«, kar daje obema stankama pravice, nikar še pa lastnine; kajti lastnina nastane še le, ko si kupljeno živinčce prevzel. Če bi vzel aro, ali celo kupno ceno plačano dobil, pa živino bi še obdržal, p. kupec bi ti rekel čez eno uro pridem po njo in če bi se med tem časom poškodovala, bodeš ti kot prodajalec odgovoren.

Pri prodaji na poskušnjo postane kupec še le takrat lastnik, če je kupnino izplačal, če pa prodajalec svojo živino med časom poskušnje nazaj zahteva, se mu mora izročiti, če plača nazaj kupno ceno. Če se čas poskušnje ni določil, tedaj traja postavno tri dni.

Ko bi ljudje bolj vestni bili, trezni in med pričami pogodbe sklepali, bi se lahko veliko prepira in denarja prihranilo, katere take pravde požerejo. Neki